

ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΥΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Μαζικούς διορισμούς τώρα!

Σε πλήρη αποτυχία οδηγείται η πολιτική της κυβέρνησης στην Παιδεία, στο θέμα των προσλήψεων των εκπαιδευτικών, καθώς μέσα στο καλοκαίρι 11.466 εκπαιδευτικοί έκαναν αίτηση για συνταξιοδότηση, αριθμός ρεκόρ σε σχέση με τις άλλες χρονιές. Η απία βέβαια της κυβερνητικής αποτυχίας δεν είναι οι εκπαιδευτικοί που έτρεξαν να πάρουν τη σύνταξη τους λόγω του άθλιου ασφαλιστικού νόμου του Λοβέρδου, αλλά οι μόλις 2.825 προσλήψεις εκπαιδευτικών, όλων των ειδικοτήτων, που ανακοίνωσε ότι θα κάνει για φέτος η κυβέρνηση. Αυτός είναι ο μικρότερος αριθμός προσλήψεων της τελευταίας 15ετίας. Ενδεικτικό είναι ότι πέρσι, επί κυβέρνησης Ν.Δ., ο αντίστοιχος αριθμός ήταν 6.000 και είχε θεωρηθεί και τότε, πολύ μικρός τόσο σε σχέση με τις ανάγκες της εκπαίδευσης όσο και με τον αριθμό των ανέργων εκπαιδευτικών.

Η κυβέρνηση ισχυρίζονταν ότι θα καλύψει τα κενά, που θα προέκυπταν από τη μείωση των προσλήψεων, με ανάκληση των αποσπασμένων των εκπαιδευτικών στο Υπουργείο και σε διάφορες άλλες θέσεις. Υπολόγισαν ότι 5.000 εκπαιδευτικοί θα «γύριζαν» στις τάξεις. Αυτός ο αριθμός, βέβαια, αποτελεί μια απάτη πρώτου μεγέθους. Αφενός γιατί οι αποσπασμένοι εκπαιδευτικοί κάλυπταν κάποιες συγκεκριμένες θέσεις και επιτελούσαν ένα συγκεκριμένο έργο είτε δι-οικητικό, είτε επιστημονικό, είτε παιδαγωγικό, όπως οι εκπαιδευτικοί των ελληνικών σχολείων του εξωτερικού. Η μετακίνηση τους θα δημιουργήσει τεράστιες ελλείψεις στους τομείς αυτούς. Αφετέρου γιατί ο αριθμός αυτός στην πραγματικότητα καλύπτει περίπου τα κενά που προκύπτουν από τη συνταξιοδότηση όσων συναδέλφων αποσύρονται από την υπηρεσία σε μια «ομαλή» χρονιά. Το 2009, για παράδειγμα, χρονιά που δεν ψηφίστηκε κάποιος αντιστασιαστικός νόμος, έφυγαν από την υπηρεσία 4355 εκπαιδευτικοί.

Αποπροσανατολισμός

Η προσπάθεια να ανακληθούν οι αποσπασμένοι είναι στην πραγματικότητα μια προσπάθεια να δικαιολογηθούν οι περικοπές στις οποίες υπηρεσίες και ταυτόχρονα μια προσπάθεια αποπροσανατολισμού των εργαζομένων για την κατάσταση στην Παιδεία. Η κυβέρνηση μιλάει για αποσπασμένους γενικά και αόριστα χωρίς να δίνει ποτέ στοιχεία για το πού δουλεύουν αυτοί οι «5.000». Προσπαθεί έτσι να αποποιηθεί την ευθύνη και να ενοχοποιήσει για τα κενά τους «λουφαδρούς» εκπαιδευτικούς.

Τα κενά που προκύπτουν από τη μείωση των προσλήψεων δεν σκόπευαν να τα καλύψουν με τις ανακλήσεις των αποσπασμένων. Θα έμεναν κενά. Αυτή είναι η αλήθεια που βγαίνει μέσα από τα νούμερα. Τα απλά μαθηματικά λένε ότι οι 5.000 ανακλήσεις αποσπασμένων θα κάλυπταν ένα κλάσμα των κενών, ακόμη και αν ο αριθμός των συνταξιοδοτήσεων παρέμενε στα ίδια ακριβώς επίπεδα με πέρσι. Ο σκοπός τους ήταν και είναι, να καλύψουν τα κενά με τη αύξηση της αναλογίας μαθητών ανά τμήμα σε 1 προς 28, με συμπύξεις τμημάτων και σχολείων, την πίεση για υπερωρίες στους εκπαιδευτικούς και την αύξηση του αριθμού των ελαστικά εργαζόμενων εκπαιδευτικών. Τώρα τα μαθηματικά είναι ακόμη χειρότερα για το Υπουργείο. Στην πραγματικότητα η πολιτική τους οδηγεί την εκπαίδευση σε κατάρρευση. Αν δεν μπορούσαν να προβλέψουν αυτό το κύμα φυγής από την υπηρεσία σε μια χρονιά που οι ίδιοι ετοιμάζαν ένα τέτοιο ασφαλιστικό νόμο τότε έχουμε να κάνουμε με ανόητους και ανίκανους. Αν παρόλ' αυτά υπήρχε μέσα στους υπολογισμούς τους αυτό το ενδεχόμενο, τότε είναι αδίστακτοι εγκληματίες εις βάρος του δικαιώματος των παιδιών μας στην εκπαίδευση και των εργαζόμενων στην αξιοπρεπή εργασία.

Όπως και να 'χει φαίνεται ότι η κυβέρνηση στο θέμα της Παιδείας οδηγείται σε μια πρώτη επιμέρους μεγάλη αποτυχία, όχι λόγω της αντίστασης που βρήκε, αλλά λόγω της ίδιας της πολιτικής της. Όμως, αυτό δεν είναι καλό για την εκπαίδευση, τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς. Όσο το Υπουργείο επιμένει στην πολιτική των μειωμένων διορισμών και δεν πιέζεται για το αντίθετο, η πίεση πάνω στους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές θα αυξηθεί. Οι Ομοσπονδίες της Δ.Ο.Ε. και της Ο.Λ.Μ.Ε. πρέπει να περάσουν από τα λόγια στα έργα. Δεν φτάνει να ζητούν γενικώς μόνιμους διορισμούς, που είναι σωστό, αλλά χρειάζεται να οργανώσουν την αντίσταση από τα κάτω σε όλα τα επίπεδα, για να μην περάσει η διάλυση της Δημόσιας εκπαίδευσης που κομμάτι - κομμάτι προωθεί το Υπουργείο Παιδείας.

Σεραφείμ Ρίζος

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μετά τις επιθέσεις στο ασφαλιστικό, τους μισθούς, την υγεία ξεκινά την προσπάθεια διάλυσης του Δημόσιου Πανεπιστημίου. Η Διαμαντοπούλου προσπαθεί να πετύχει ότι δεν κατάφεραν οι προκατοχοί της εξαιτίας των φοιτητικών κινητοποιήσεων.

Οραματίζονται όχι ένα δημόσιο, δωρεάν πανεπιστήμιο για όλους αλλά ένα κολλέγιο του Δ.Ν.Τ. Η συζήτηση έχει ανοίξει ήδη και με τις πρόσφατες δηλώσεις του πρωθυπουργού, πως ήρθε η σειρά των αλλαγών στο εκπαιδευτικό, αλλά και μέσα από τις δηλώσεις της Υπουργού Παιδείας στη τελευταία σύνοδο των πρυτάνεων.

Τέσσερις πυλώνες αλλαγών υπάρχουν στη μεγάλη «μεταρρύθμιση», όπως οι ίδιοι

Η Διαμαντοπούλου ψάχνει για ρεβάνς

αναφέρουν. α) Η αυτοτέλεια των πανεπιστημίων β) Η αξιολόγηση και κοινωνική λογοδοσία γ) Η διεθνοποίηση της λειτουργίας τους και η τόνωση της εξωστρέφειας δ) Η σύνδεση τους με την κοινωνία και την οικονομία και η ανταπόκριση τους στις μεγάλες κοινωνικές αλλαγές που φέρει η παγκοσμιοποίηση, η πρόοδος της τεχνολογίας και η κοινωνία της γνώσης.

Πίσω από τα παχιά λόγια κρύβονται δύο κεντρικοί στόχοι. Η πλήρης εμπορευματοποίηση των πανεπιστημίων, η γνώση εμπόρευμα που φέρνει κέρδος και όχι η γνώση δικαίωμα που παρέχεται από το κράτος δωρεάν. Ο δεύτερος στόχος είναι η ποινικοποίηση και η περιστολή των φοιτητικών δικαιωμάτων, αλλά και του εκπαιδευτικού προσωπικού.

Η κυβέρνηση ανατρέπει καταρχάς το δι-οικητικό καθεστώς των πανεπιστημίων. Η αυτοδιοίκηση και η συνδιοίκηση εγκαταλείπονται και για τα πάντα θα αποφασίζει το «Συμβούλιο Διοίκησης», όπως στο αμερικανικό σύστημα, και θα απαρτίζεται από μεγάλους χορηγούς, επιχειρήσεις, δημοτικούς άρχοντες και από την εκκλησία. Από τον manager της Γιαννάκου περνάμε στον επιχειρηματικό κόσμο που θα διοικεί επίσημα το πανεπιστήμιο. Οι εξωπανεπιστημιακές διοικήσεις θα είναι αυτές που θα επιβάλλουν το πανεπιστήμιο-εμπορική επιχείρηση. Για να μπορέσουν να υλοποιήσουν αυτά τα σχέδια προχωράνε στη βασική τομή αυτής της επίθεσης με το όνομα «οικονομική αυτοτέλεια» των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Τα ήδη πετσοκομμένα κονδύλια σχεδόν καταργούνται, η κρατική χρηματοδότηση θα δίνεται με προγραμματικές συμφωνίες και θα εξαρτάται από την επίτευξη μετρήσιμων στόχων όπως η απορρόφηση των πτυχιούχων και οι ερευνητικές επιδόσεις. Τα πανεπιστήμια κοινώς εκβιάζονται ή δεν θα έχουν χρήματα ούτε καν για τη μισθοδοσία των εκπαιδευτικών άρα υποβάθμιση, περικοπές, διάλυση της εκπαιδευτικής λειτουργίας ή δίδακτρα και άλλα ανταποδοτικά μέσα. Άρα πανεπιστήμιο με δίδακτρα, χορηγίες, ελαστικές συνθήκες εργασίας, σχολές όραμα του ΣΕΒ.

Σε αυτό το σημείο βέβαια κρύβονται και οι μεγαλύτεροι φόβοι της κυβέρνησης, το

άρθρο 16 του Συντάγματος δεν έχει αναθεωρηθεί εξαιτίας των πανεκπαιδευτικών αγώνων το 2006-7 και είναι δύσκολο να το προσπεράσουν.

Πανεπιστήμιο αγοράς σημαίνει αξιολόγηση. Η αξιολόγηση επανέρχεται, παρόλο που έχει μπλοκαριστεί από το κίνημα στη πράξη τα τελευταία 3 χρόνια. Θα κατατάσσεται με βαθμολογίες τα πανεπιστήμια, τους εκπαιδευτικούς, τους φοιτητές και θα εξαρτά την ύπαρξη των ιδρυμάτων από τους αγοραίους κανόνες της «ανταγωνιστικότητας». Σύμφωνα με τις δηλώσεις της υπουργού ανατρέπεται η έννοια του τμήματος και του πτυχίου που αυτό χορηγούσε. Οι φοιτητές θα εισάγονται σε σχολές και όχι σε τμήματα και θα δίνουν ξανά εξετάσεις για να ακολουθήσουν ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα σπουδών. Τα προγράμματα σπουδών θα καθορίζονται με κριτήρια ανταπόκρισης στις ανάγκες της αγοράς, εφόσον κάθε πρόγραμμα θα πρέπει να πιστοποιείται από εξωτερικούς και πιθανά ιδιωτικούς φορείς.

Διάλυση

Στόχος είναι οι φοιτητές να ακολουθούν ευέλικτα προγράμματα και ατομικές διαδρομές στις σπουδές τους στις σχολές και όχι στα τμήματα και οι σχολές θα έχουν την ευθύνη να χορηγούν όχι πλέον πτυχία, αλλά εξατομικευμένα πιστοποιητικά σπουδών. Θέλουν να ακυρώσουν από το πανεπιστήμιο ήδη κάθε έννοια συλλογικών επαγγελματικών δικαιωμάτων, κάθε έννοια συλλογικής διεκδίκησης, διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων των νέων εργαζόμενων.

Όσον αφορά τα ζητήματα της φοιτητικής μέριμνας τα πράγματα είναι απλά. Καταργείται η δωρεάν σίτιση και στέγαση, καταργείται το δωρεάν σύγγραμμα. Τέλος, υπάρχουν προτάσεις όπως του πρύτανη Γρυσπολάκη που συνεργάζεται στενά με τη κυβέρνηση και προτείνει καταβολή διδάκτρων για τους φοιτητές που αποτυγχάνουν στις εξετάσεις. Τα σχέδια τους για την έρευνα κινούνται ακριβώς στο ίδιο μοτίβο. Διακοπή της βασικής έρευνας, χρησιμοποίηση για την κοινωνία, αντίθετα υποταγή της ερευνητικής διαδικασίας των πανεπιστημίων στις ανάγκες των επιχειρήσεων

και του κεφαλαίου, μέσω της ανταποδοτικής έρευνας.

Τελευταίο σημείο είναι ο πανεπιστημιακός «Καλλικράτης» που σημαίνει ακριβώς ότι και για τους δήμους. Κλείσιμο τμημάτων στην περιφέρεια, υποχρεωτικές συγχωνεύσεις τμημάτων, απολύσεις προσωπικού. Είναι ολοφάνερο ότι η επίθεση ενάντια στο δημόσιο πανεπιστήμιο καθορίζεται από την επιταγή του μνημονίου για περιστολή του δημόσιου τομέα. Τα αφεντικά και η Διαμαντοπούλου με το πριόνι προσπαθούν μονομιάς να ανατρέψουν ότι δεν κατάφεραν εξαιτίας των κινητοποιήσεων τα τελευταία χρόνια.

Η απάντηση των φοιτητών, των εκπαιδευτικών, των εργαζόμενων σε ΑΕΙ-ΤΕΙ δεν μπορεί παρά να είναι μία. ΝΟ PASSARAN... Τη στιγμή που χιλιάδες εργαζόμενοι παλεύουν καθημερινά ενάντια στα μέτρα ΔΝΤ και κυβέρνησης, η Αννούλα καλεί στα τέλη Αυγούστου εμπειρογνώμονες του ΟΟΣΑ που κατέχουν την «τεχνογνωσία» για προτάσεις επί του νομοσχεδίου που θα καταθέσει η κυβέρνηση για ψήφιση στις αρχές του νέου χρόνου. Είναι ανάγκη να οργανώσουμε τα βήματα μας από τώρα για να ανατρέψουμε τα σχέδια τους. Το φοιτητικό κίνημα ξέρει πολύ καλά με ποιόν τρόπο θα στείλει τις επιταγές του ΠΑΣΟΚ και του ΔΝΤ στα σκουπίδια. Με το άνοιγμα των σχολών τη νέα ακαδημαϊκή χρονιά προχωράμε σε μαζικές γενικές συνελύξεις, πλατιά ενημέρωση στους φοιτητές για τα σχέδια της κυβέρνησης και καταλήψεις διαρκείας.

Ήδη, υπάρχουν προτάσεις σε σχολές για κοινές επιτροπές πανεπιστημιακών, φοιτητών και εργαζόμενων. Το φετινό φθινόπωρο μπορεί να εξελιχθεί σε εφιάλη για τους από πάνω και ελπίδα για τους από κάτω. Οι φοιτητές μαζί με τους εργάτες, καταλήψεις στις σχολές μαζί με απεργίες είναι ο δρόμος για την ανατροπή όχι μόνο αυτών των προθέσεων, αλλά και ολόκληρου του προγράμματος σταθερότητας. Οι φοιτητές του ΣΕΚ θα δώσουν όλες τους τις δυνάμεις με τα σχήματα της ΕΑΑΚ για να οργανώσουμε αυτή τη μάχη μέχρι τη νίκη.

Παντελής Παναγιωτακόπουλος